

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

6 iulie st. v.

18 iulie st. n.

Ese în fie-care duminică.

Redacțiunea în

Közép-utca nr. 395.

Nr. 27.

ANUL XXII.

1886.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Vișan.

(Amintiri.)

I.

Visprăvisem liceul și me dusesem să petrec vora la un unchiu al meu, care era director al închisorii dela Dobrovăț. La vârsta aceea șciam încă să visez și să iubesc — doue însușiri, pe cari ați nu le mai am. — În prima zi m'am împrietenit cu copacii și cu câinii, a doua zi cu pădătorii temniței, ș-a treia zi cu inchișii. Printre acești din urmă, cu deosebire, mi se lipi de inimă un tiner nalt, bălan și de o înfăcișare foarte distinsă. Ș-acum, când închid ochii și-l cuget, pare că me uit la densusul. Cu capul plecat, puțin adus de spate, cu pumnii verșți până 'n fund în busunările unui surtuc scurt, vechiu, cenușiu, așa se plimbă încet prin curtea castelului, reslăfit totdeauna de ceialalți. Câte-odată se razimă de vr'un zid, și în aceeași atitudine rămânea increment câte doue césuri. Era alb la față, palid, frumos și trist — ș-avea ochii albaștri — și făcuti pentru melancolie. Așa l'am vëdut razimat de stëlpul bisericii din curte, cu acea cutătură pironită 'n gol a ochilor deschiși, cari nu vëd nimic. M'am dus spre el. Voiam să-i vorbesc, dar vëdëndu-l așa de nemisecat și de dus pe gânduri, mi-a yinit greu să-l tulbur, ș-am lăsat acesta pentru altă-dată. Peste un cës eram în cancelarie. Se trase clopotul, era vremea mănecării și tristul meu tiner aduse pe un fund de lemn o bucată de mămăligă, tăiată în patru muchi, ș-o strachină de borș cu fasole. Era o zi de post. În cancelarie era numai grefierul. — sciea și mi-a dis să gust. Am rupt un colț din mămăligă și, pe verșul lingurii, am sorbit din borș, uitându-me prietenos în ochii cëușului, cari nu spuneau nimic. Am dis că-s foarte bune și mi s'a părut că-i surprind un zimbet când s'a întors spre ușe.

— De ce-i condamnat Vișan? — întrebai pe grefier. Acesta deschise un registru mare și cu obicei-nuita nepăsare a funcționarilor ceti la litera V:

— Vișan Alesandru — omor — doue-șeci ani — muncă silnică.

Inchise registrul, trase din țigară și începă să scrie.

Mi se făcū negru inaintea ochilor.

De sigur, e nevinovat, imi dısei în gând și me hotărîi a cercetă acesta.

Vișan avea slovă frumoșă. Il rugai să-mi culegă cântece și snöve de pela arestanți și să mi-le scrie. Acestă împregiurare statornică între noi întel-niri dılnice, și ne inlesni mult împrietenirea. Peste o

sëptëmană ne-am pomenit asă de îndrăgiți unul de altul, încat ne dam întel-niri la anumite césuri din zi. Ne furışam de lume, pentru a ne stringe mâna, pentru a ne spune cuvinte duiöse, și adesea ne îmbrățișam, cu ochii inotând în lacrimi, ca doi copii orfani și prëpădiți, cari nu-și au decăt iubirea lor drept ori ce nădeșde și mângäere. Sëra, când sună clopotul de culcare, ni se stringea inima de-o adancă părere de reu, ca după cea din urmă întel-nire. Garda intră în-armată și se opriă în fața cancelariei. Arestanții urcau treptele imbulziți și se aședau drepti în doue șururi pe lungul peron al castelului, pentru a-și face rugăciunea de culcare. Și în umbra serii, sub fiorul acestei solemnități triste, ochii noștri se urmăriau lacomi și dornici, până ce din vălmășagul celor patru sute de arestanți, ce se ingrămădiu la ușe, abiă il mai deslușiam intorcëndu-și fața spre mine. Garda, în ordine, pășiă în lăuntru, se desfăcea pela posturi, și tôte se inecau în liniștea nopții. Intram abătut în odaie, me aședam la ferëștra ce da spre castel, și ochii mei trudiți și grei priviau în noște, lung și dureros, spre geamul ce abiă lumină, dela odaia, în care durmiă Vișan. Copilăria mea tristă și bolnăvicioșă, cărțile esaltate pe cari le cetisem, pacea măreță a văilor de prin împregiur, frumșeta dătătore de visuri a codrului ce se intindea nesfëșit și umplea cerul la spatele castelului, și mai mult decăt ori ce, nenorocirea în care se află Vișan, dedeau iubirii mele pentru el o aprindere esagerată și nebuună, care me cuceria din ce în ce mai puternic, imi ardea viëta și imi slășia inima în durerosu-i farmec. Era un basm frumos și trist și tôte împregiurările dinafară intrau colorate de inchipuirea mea și luau o formă, un loc ș-o însemnare deosebită în alcătuirea acestui basm de care era atât de plină întreaga mea viëta.

A doua zi, cum me deșteptam, me duceam la geam. Regulat il aflam în același loc, pe scara peronului, pândind ivirea mea la ferëștra, și tötă fața i se lumină de o bucurie copilărescă, când me arătam. Ce târdu a resărit ați sórele meu, — imi dıcea el zimbând într'o zi, când nu putusem să me scol dimineța.

II.

Eră o zi caldă din iuliu și, numai noi amëndoi, steteam pe o laviță, în tinda bisericii.

— Nu-i asă Vișan, că tu ești nevinovat și stai inchis pe nedrept? . . .

— De ce me întrebi asta? . . . și tresări, cătând spărios la mine. Ochii i se făcură mai mari și fața mai albă.

Mi-a fost frică de el, când l'am vëdut asă

schimbat; pe urmă mi s'a făcut milă, m'am gândit că pôte l'am supërat, pôte că întrebarea mea l'a izbit la vr'o rană ascunsă, pe care cercă s'o uite, și m'am grăbit a-i cere ertare.

— Nu, . . . începû el, îngânând vorbele, — nu me supëra . . . decât . . . veđi, eu m'am gândit la asta, m'am gândit adese ori, dta me cređi nevinovat, altfel nici te-ai fi uitat la mine și'ntr'adevër, cum să te uiți la un? . . . pentru că etă . . . trebue să-ți spui cum a fost. Dumnia-ta ești așa de bun cu mine . . . negreșit trebue să-ți spun, altfel ar însemnă că te fur. . . .

Și tôte aceste vorbe, scăpărate rar și cu neho-tărire, rupeau câte o fașie de lumină din sufletul lui chinuit și sbuciumat de ce eră să spue. Ochiul lui erau plecați, de sfielă pôte, pe degetele lui albe și subțiri, ce și le ațită într'un neastimpër nervos, ca și cum își scobiă vorbele pe sub unghii, glasul i tremurâ puțin, dar își ridică de-odată capul, și cu aerul unui om care-și poruncește șiesi, me privi țintă în ochi, și într'o resuflare desnădășdută, acel glas jumătate strigăt al tainelor cari îngrozesc auđul, imi spuse deslușit:

— Dar dta te înșeli grozav. Eu am ucis pe mama! Oh . . . și-și acoperi fața cu mâinile, ca să nu-mi vedă spaima.

Remasei impetrit. Vorbele lui me isbiră ca niște glonțe în cap, și 'n urechi imi remase, vijiind, un vuet lung și sinistru, ca un norod de glasuri în rescălă.

— Șciam că are să te inspăimente fapta mea, acum, ascultă, ț-o pot spune liniștit, întocmai ca pe o poveste. . .

— Sînt trei ani — noi trăiam în Iasi — eram numai eu și cu . . . mama. Tata murise, lăsând o avere de vr'o patru-đeci de mii galbeni, o avere destul de mare, ca să-mi taie pofta de-a mai invetă carte. Am părăsit liceul în anul în care eră să-l isprăvesc. De altfel tragere de inimă pentru invetătura n'avusesem nici odată. Remasesem repetent în mai multe clase. Aveam doue-đeci și doi de ani. Singura ființă pe care o iubiam cu tot focul tineretii mele, eră o fată foarte frumoasă, cu care me și rudiam puțin. Ne înțeliam adese, la ea acasă și câte odată remăneam singuri. . . De ce n'am murit în farmecul acelor îmbrățișări, atât de dulci, ș-atât de nevinovate! . . . Veđi, că eu n'am cunoscut căldura îmbrățișărilor de mamă. Mama mea nu-mi eră vitregă, dar se purtă cu mine mai crud ca o mamă vitregă. Avea un glas răstit și niște ochi rei, a căror privire me îngheță ș-acum, când me făcusem mare. . . A . . . nu crede că-ți spun asta, pentru ca să me desvinuesc de ce-am făcut . . . ce Dumneđu! Dar voi să șcii tot. Nu-mi da nici odată parole 'n mână și me ținea prost îmbrăcat. Ședeam într'o odăiță în rënd cu slugile, și foarte rar, când eră singură, me chemă să mănânc la aceeași mesă. Înțelegi cât de mult me umilia acêsta. În điuă în care a aflat că nu me mai duc la școlă, a trimis să me cheme. Nu șciam ce am să-i spun. Tremuram ca varga și simțiam că mi se tae picioarele. Când am intrat, mi-a fript degetele mânerul dela ușe. N'am apucat a face doi pași dela prag și, ca o fieră, s'a repeđit la mine, mi-a ars doue palme și cu un glas ascuțit, care me tăia în rerunchi, imi răcni îmbrăncindu-me pe ușe: ești alară ticălosule! M'am dus nebun în odaie, ș-am stat mult în picioare, așa, zăpăcit, cu țipetele ei în urechi și fără nici un gând în cap. Obrajii imi ardeau ca jărăticul și ca nealtădată, nici o lacrimă nu-mi vini în ochi. Mi-am incuiat ușa și m'am lungit în pat, eram grozav de trudit. Imi co-perii ochii cu palma și 'n capul meu aprins eră un huruit prelung și monoton, ca vuetul unei mori ș-un invălmășag de gânduri nedeslușite, pe care anevoe

mi-l putui stimpëră. Me sculai în picioare, me vedui în oglindă, fără să vrëu și mi se făcû scărba de figura mea palmuită, ca de fața unui laș. Me plimbai puțin prin odaie și pentru înteia ôră o găsiu prë strimță. Imi simții capul mai limpede și 'n stare de a gândi. Me aședai la mesă și începui să cuget. Imi apărû tot trecutul în minte și figura blândă și suferitôre a a bietului meu tată. Și tot traiul lui din casă, tôte certile, tôte scenele șgomotose și tôte chinurile lui, mi se arătau în șir și imi resculau amarnic inveninata mea inimă.

(Incheierea va urmă.)

A. Vlahuță.

Ce fel de iubire-mi place

Să ard trăind, să mor arđend,
Ș-al teu obraz numai vedënd,
Să-mi pară focul vițtă
Și mórtea o dulcëtă.

A. Văcărescu.

☞ ulce-i o iubire lină
Limpede ca un cristal,
Ca o mare salirină
Când n'o tulbură vr'un val.
Dulce-i, dar nu-mi place mie,
Căci a ei monotonie
Prë curënd m'ar obosi,
Ș-o las lenșului care
Nu vrë șgomot, nici mișcare,
Vrënd molatec a iubi.

Mie-mi place-acea simțire
Plină de un tainic foc,
De ne-astempër, chinuire,
Dor cumplit, și care loc
Intr'un pept abia-și găseșce
Și ca focul ne topeșce,
Căci să fii iubit voesc
Cu o patimă nebuună,
Ca oceanul în furtună . . .
Astfel șciú ca să iubesc!

Patima, cu-a ei tãrie,
Schimb' arđendul pept al teu
În vulcan de poesie
Și din om te face đeu.
Ca oceanul de adâncă,
Neclintită ca o stâncă,
Te ridică pân la cer
Și 'n infernuri te cobôră;
De și dënșă te omôră,
Eu acêstă mórte cer.

Numai fluturul de nópte
Șcie să iubesc' așa
Lampa ce-arde 'n tainici șópte;
El se scaldă 'n raza sa
Și 'mbëtät, sermanul, móre,
Ars de para-i arđetóre!
Tot ca dënșul, ars de-amor,
Îmbëtät de-a lui dulcëtă,
Vrëu să piëră ș-a mea vițtă
P'un sin gingaș, arđetör.

Iuliu I. Roșca.

Fata popii.

— Roman in 2 tomuri. —

(Urmare.)

Spunând aceste vorbe, fața ei strălucia. Simțea un fel de plăcere, c'a putut să-i de-a puțin peste nas. De-acum, gândia densa, el își va vini 'n ori, se va purta cum se cade și nu va mai vorbi niște fleacuri, gândind că eu sînt o prostă și pôte să-mi înșire moși pe groși.

In adevăr vorbele ei și avură un efect mare. Dr. Pipirig remase uimit, căci nu se așteptase de fel să găsească la sate o fată, care să-i țină o lecție atât de tăiatore.

Dar tocmai pentru că se simțea lovit, i se aprinse mândria și-i eră rușine să se lase bătut de o sătênă. Iși ridică dară capul și țișe cu suris:

— N'aș fi gândit, că ș-aiți la sat, într'un loc părăsit, să găsece atăta spirit.

— Dta adeca m'ai cređut prostă. Mulțămesc de compliment.

— Dómne fereșce! Dar ai țiș niște vorbe la cari nu m'am așteptat.

— Pentru că unii dintre dvóstre, tinerii trăiți prin orașe, viniți la sate cu gândul, că aici nu se află nimica ce sémênă a cultură.

— Unii!

— Aceia apoi se ivese printre noi c'un fum, cât nu șcii de ce să te miri mai mult: de indreznéla séu de lipsa modestiei lor?

Dr. Pipirig își deschise ochi 'n patru și o ascultă uimit.

Ea urmă:

— Dar, din norocire, sînt și de-aceia, de cari ți-i drag, cât să-i sorbi într'o lingură de apă. Unde se ivesc aceștia, se infățoșeză cuvinčios, nu vreu să pară mai invățati decât cei din pregiurime, vorbesc fără să se tot laude și fără să pună in primul plan tot persóna lor, propun și conduc mișcări fără d'a se imbulzi tot in frunte, niște tineri cari cinstesc pe toti cei ce merită și 'n deosebi pe cei mai bătrâni, cari tocmai de aceea sînt iubiți pretotindene. Unde se ivese ei, totul se schimbă 'ndată, se face vesel și cel ce-a fost posomorit; par că și aerul devine mai dulce p'acolo. Cine n'ar petrece cu plăcere in societatea lor?!

Dr. Pipirig ascultă gură căscată. El a vinit aici plin de încredere, că va străluci prin mințea și cultura lui și astfel va pute pre ușor să cucerească inima acestei fete dela sat. Dar etă că s'a păcălit! In loc s'o amățescă el cu prisosul minții sale, ea-i ține invățatură și ea-l uimeșce cu vorbele sale. A vinit sigur de invingere și etă că el este invins! Așă fată n'a mai vedut.

Ajuns la punctul acesta al mirării, el nici nu mai cercă să-și urmeze rolul invățat de-acasă, vorbind ca din spatele calului și inșirând la verđi-uscate, ci tăcu mólcom, ascultând-o cu sete.

Rachila la rëndul ei, vedënd c'a izbutit, dete drumul gurei și-i ținu o vorbire, cât și tată-séu ar fi putut-o spune in loc de căzanie in biserică, de cumva acela ar fi avut obiceiul să pérđă timpul cu d'aldaste.

Până când ea vorbiă astfel, bietul dr. Pipirig uită să și lumeze, țigareta i se stîmse. ér el insus remase cu cuiul la inimă.

Acum vedea, că n'are să facă decât una din doue: séu să se retragă frumos séu să pună pușca jos și să capituleze.

A se retrage nu putea, căci i eră rușine: dar nici nu voia, căci lata-i plăcea afară din cale. Nu-i mai remase decât să se deie 'nvins.

Abiă incheiă Rachila, el se și sculă iute și aruncând țigareta, incepú c'un glas de serbătore:

— Domnișoră, dar șcii pentru ce-am vinit aici?

— Voi șci decă mi-i spune.

— Să te ved și să-ți cer mâna!

— Cinste mare!

— Pentru mine.

— Dar noi nici nu ne cunóșcem încă.

— E destul ca cineva să petrecă un pătrar de óră cu dta, pentru ca să ți se 'nehine. Eu me 'nehin, căci te iubesc!

Și după aceste vorbe voi să-i apuce mâna s'o sărute, dar fata o retrase iute și el dete cu capul de colțul ascuțit al unui scaun.

Rachila nu putu să-și opréscă un suris.

— Domnule, ești pre pripit in dragoste!

— Trăim in vécul in care tóte inaintéază repede, cu putere de abure. Cine te vede, nu mai pôte sta 'n liniște un minut, că i se aprind călcăiele.

— Hahaha!

— Te rog, nu ride! Vorbesc serios. Așă să m'ajute Dumnezeu!

— Care va să țiică nu-i glumă! De ce nu mi-ai spus asta din capul locului?

Tonul batjocoritor al fetei atinse neplăcut pe dr. Pipirig. Cum nu! El vorbiă cu atăta serioșitate și densa i respundea 'n batjocură?!

Dar își stimpéră neplăcerea și respunse:

— Eu cred, că am vorbit destul de serios.

— Prin urmare ceri și dela mine un astfel de respuns?

— Da.

Rachila stătu o minută pe cugete. Un gând grabnic i lumină mințea și-și țișe:

— Las că te-oi face eu să-ți trecă gustul d'a te 'nsurá cu mine.

Și-i respunse:

— E bine. Nu-mi pasă. Fie!

In clipita aceea se deschise ușa și intră părintele cu Despoian.

Rachila, prindënd de mână pe dr. Pipirig, il presintă părintelui seu cu vorbele:

— Tată, iți recomand pe mirele meu!

Acela eră fôrte surprins, dar se vedea că se bucură și intinđendu-și mâna deasupra tinerilor, le țișe:

— Primiți binecuvéntarea mea!

Dr. Pipirig sărutá mâna logodnicei sale. Voi s'o sărute și 'n gură, dar aceea se 'ntórse iute și eși din odaie, făcënd semn părintelui seu s'o urmeze.

Despoian remánënd singur cu dr. Pipirig, țișe acestuia:

— Nu ț-am spus!?

— O bunétate de fată.

— Hehehe! Dar apoi suta de florini ce mi-ai făgăduit?

— Vei primi-o indată după cununie.

V.

Đorile s'arétă.

A doua ți totă 'mpregiurimea șciea, că Rachila s'a logodit cu dr. Pipirig. Despoian vesti acesta din adins, ca nu cumva să se strice tótă tréba ș-atunci el să nu capete nimica. Nici dr. Pipirig nu ascunse secretul, ci spunea tuturor, că n'a vrut să se 'nsóre, dar că pe dincóce pe dincolo totuș s'a hotărít să facă pașul acesta și c'a schimbat inelul cu fata popii din Bréndușeni.

Rachila nu se laudă nimenui, ba nici pregătiri nu făcea. Când tată-séu i spunea, că de ce nu 'ncepe, ea respundea, că mai este vreme. El făcea numai din cap; nu-i viniă la socotélă portarea ei, dar nu-i mai țișea nimica.

Mulți se mirau de șcirea acésta, dar nimene așa ca Saveta. Ea a fost de față, când Rachila a așis lui Alesandru, că rici odată nu se va mărită; nu-și putea dar inchipui de ce ș-a schimbat atât de iute hotărîrea?

Cum auđi, se și duse la ea s'o întrebe ce-i și cum? și că 'n adevăr se mărită după dr. Pipirig?

— Eu să me mărit! — respunse Rachila. Cum ai putut crede asta?

— Dar te-ai și logodit cu dr. Pipirig!

— Âncă nu.

— Așa se vorbește.

— Numai am făgăduit.

— Deci totuș...

— Nici odată. N'am ochi să-l vęd.

— Pentru ce ți-ai dat dară vorba?

— Numai să nu mai fiu silită a-i ascultă declarațiunile grețose. M'am invoit, dar am ășis că trei săptămâni de ășile să nu vie la mine, căci sânt foarte cuprinsă.

— El a primit?

— Primit, și din asta se vede, ce fel de logodnic pöte să fie acela, care se supune, ca atâta timp să nu-și vędă alésa.

— Ai dreptate.

— Pân' atunci voi face să-i iésă din cap gândul acesta și voi izbuti. Sânt sigură, că el nici nu mai are să vie 'n casa noastră.

— Și cu tóte acestea, n'ar fi fost parte rea. Ađi mâne va fi avocat.

— Și 'ndată-ce cineva-i avocat, e parte bună? Dar nu veđi, că-i lovit cu leuca?! Mai bine m'arunc în apă, decât să me mărit după un astfel de om. Nu-mi pot intipui un ce mai umilitor pentru o soție, decât să vędă că lumea ride de bărbatul ei. Dar ce și vorbește eu de măritiș? Am spus inaintea ta, că nici odată nu m'oi mărită.

— De frica lui Alesandru? Dar dă-l în bruș și nu-ți pase de el.

— Nu de frica lui, ci pentru că nu mai sânt în stare a iubi, mi s'a stîns cu deseversire simțeméntul acesta.

— Și decă cineva totuș l'ar aprinde?

— Nu cred să fie 'n stare.

— Și decă totuș?

— Atunci... atunci nu mi-ar pásă nici de amenințarea lui Alesandru, nici de nimica, ci aș iubi cu tot focul inimii mele, întempe-se ce s'ar întemplă... Dar ce nebunie!... Eu par că nici nu mai am inimă.

Toemai atunci intră părintele ei și vędend pe Saveta, i ășise:

— Bine e'ai vinit. Că nu mai șciu ce să fac cu Rachila. E logodită și totuș o vęd tot posomorită. Ar fi bine să mai iésă printre ómeni. Etă în Valea-mică e toemai alegere de popă. Multă lume s'a adunat acolo. Ar fi bine să mergem și noi.

Saveta, voind să spriginéscă dorința părintelui, respunse:

— Prê bine. Vin și eu!

Rachila o privi visătore și ășise:

— Dar ce ne pasă noue de alegerea de popă din Valea-mică! Nu sîntem interesați. N'avem nici un candidat, »că pe cine l'am avut, pus-a fața la pământ!«

— Atât mai bine, că n'avem, — respunse Saveta. Cel puțin vom puté petrece fără grige, fără să ne temem că doră candidatul nostru va cadé!

— Vrei tare să mergem? — o întrebă Rachila.

— Cine șcic când m'oi mai puté duce de altădată! Acuma toemai am haină nouă.

— Haină nouă! — ășise Rachila suridënd. Cu vorba asta m'ai convins. Haid să mergem!

Și peste jumătate de óră ei porniră.

Când sosiră acolo, remaseră uimiți, căci așa ceva nu mai vęduseră 'n satul acela bătut de Dumneđu. Ulițe măturate, case văruițe și 'mpodobite cu crengi verđi, popor imbrăcat cam sărăceșce, dar curățel. Ochiu de om âncă n'a vędut așa ceva 'n Valea-mică. Óre ce-a fost pricina acuma?

(Va urmă.)

Iosif Vulcan.

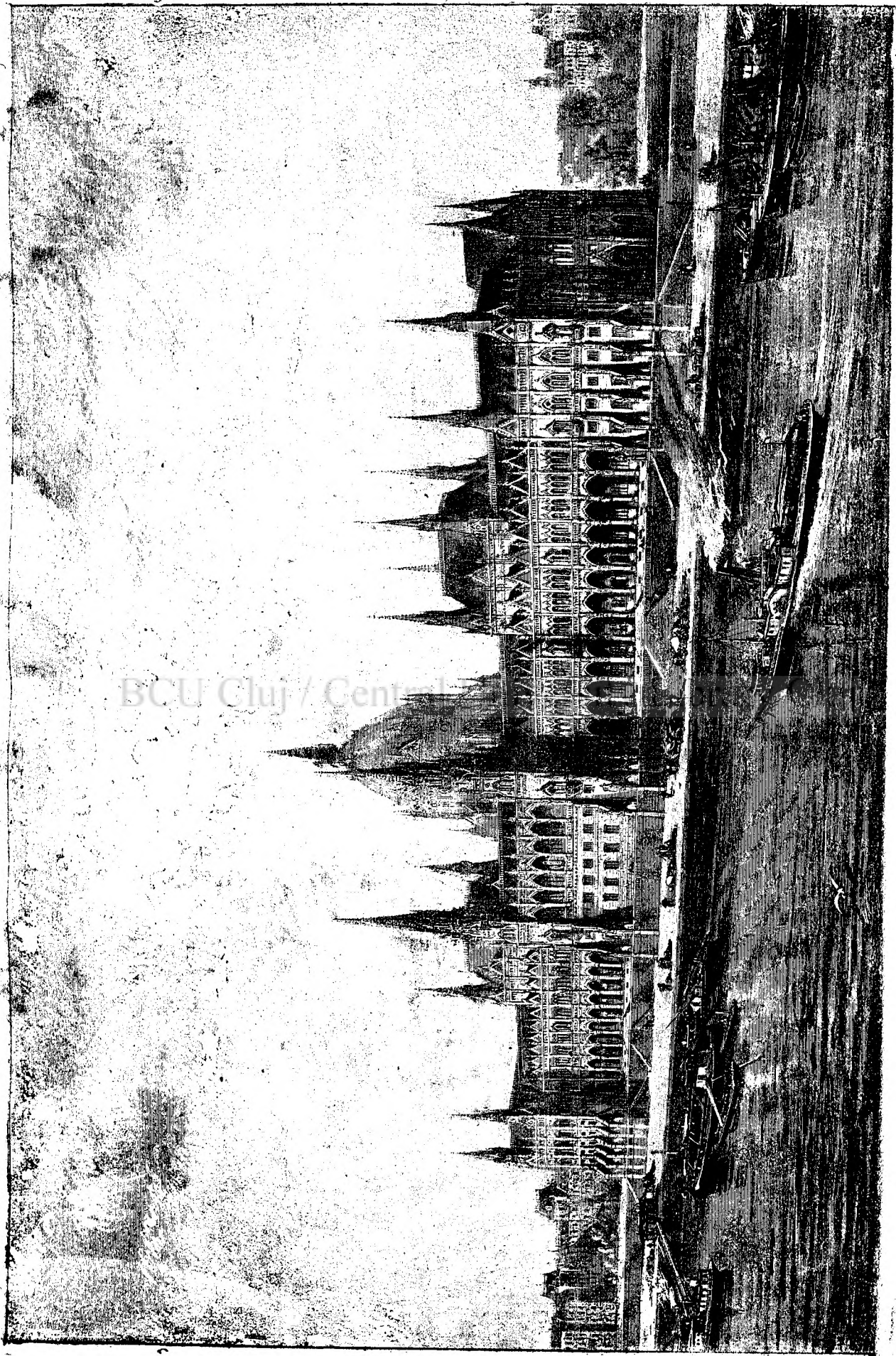
Balade poporale.

— Din giurul Născudului. —

VIII.

Savetcuța.

Frunđă verde de bujor...
Fost-a fost un bădișor,
El de tiner s'a 'nsurat.
Mândră fată ș-a luat.
Când fu după cununat,
Lui o carte i-a picat,
Carte mare 'mpărătéscă.
În taberă să pornéscă.
El din grai așa ășicea:
— »Savetcuțo, dulcea mea,
Eu în taberă pornesc,
De tine me despărțesc,
Dar de-o fi ca să nu vin,
Fă-ți o bălă de pelin.
Și te sui între Muncei,
Unde béu apă doi smei,
Și-ți dă ochișorii rötă
Și te uită 'n lumea tötă,
De-i vedé codrul ciungit,
Să șcii măndro c'am murit!«
Frunđă verde mătrăgună,
Mulți voinici frumoși s'adună,
Într'o cétă se 'mpreună.
Toți plecară la bătaie,
Între sunet de cimpóie,
Câte opt alăturca,
Câte șesc-ascemenea.
Și Lascu mergea cu ei
Pe cai murgi și porumbci.
Savetcuța îl ochiă
Pân ce 'n codru s'afundă;
Ș-apoi grabnic a 'ncingat
Un cal negru ne'nvécăt,
Și spre muncei a plecat.
Când zorile s'au ivit
Ea în Muncei a sosit,
Și de-acolo a zărit
Codrul veșted și ciungit,
Éră murgul singurel
Obosit ca vai de el,
Viniă 'ncet și rânchezând,
Din copite scăpérând,
Cu tarmița pe sub fóle,
Cu fréu galbén în picióre.
— »Ho, ho, ho murguțul meu,
Unde-ai lăsat domnul teu?
Spune-mi, murgule, curat
Badiul unde mi-ai lăsat?«
— »Eu pe densus l'am lăsat
La hotarul incrunțat,
Din pușcuță impușcat,
Din paloșe demicat,
El de-acol' ță-a poruncit.

NOUL PARLAMENT IN BUDAPESTA.

Din partea lui de iosag
Să-i faci o măsură de fag,
Îr din partea-i de moșie
Să-i faci măsură pe vecie.

Iuliu Bugnariu.

Vrăgitoarea.

— Novelă de Carol Emil Franzos. —

Este mult de când n'am mai fost în iubita mea patrie Podolia. Eu am venit în urma recerințelor timpului la școlile superioare germane, și aci m'am dat cu totă serioșitate la studiul profesorilor germani. Cu toate acestea înse, de mult iubita mea patrie și de locurile unde mi-am petrecut primii ani ai copilăriei mele nu mi-am uitat nici odată.

Da, cu plăcere cugetam la ele, cugetam la orășelul în care am fost născut, la singuraticile movile peste cari am fost trecut și la tăcutele și umbrăsele tufșuri unde m'am odihnit, peste toate înse mai des îmi aduceam aminte de mănăstirea moroasă în care frații Dominicani pe lângă vorbe blânde și bătăi aspre mi-a întipărit în memorie secretul literelor și al cifrelor.

Când me cugetam la toate acestea, me cuprindea deodată un fel de melancolie amestecată cu o orecare bucurie, și cu toate aceste simțiam o durere pe care nu mi-o poteam explica, atunci înse, mi se părea că ved înaintea mea o față bine cunoscută a unui copil cu scumpe și nobile trăsuri, a cărui păr negru cădea pe frunte-i în disordine, ochii albaștrii i străluciau, er buzele-i rumene surideau cu un suris fermecător, mi-se părea că-l aud zicând: »Am încuiat pe părintele Marcelin în chilia lui și până de seară nu vine nimene în coridor. Așteți . . . în penul de lângă capelă! Persecile cele mari sunt cöpte! . . . Hei! ce mai larmă are să faci grăsonul. . .«

Sunt silit să rid și astăzi. . .

Noi eram o păreche curiosă, eu și vicomtele Henrieh Cornichi. Noi eram cei mai mari ștregari în școlă, bietul grăson, părintele Marcelin cu noi avea mai mult de lucru, acesta înse eră lucru comun. În toate celelalte afaceri înse, eram deosebiți și anume el eră fiul unui conte avut, er eu eram un june sărac, vicomtele Henrieh Cornichi înse acesta nu o băgă în seamă și me numia totdeauna »amicul meu.« Noi în un timp de trei ani eram nedespărțibili și acesta din motivul, că părintele Marcelin influență nu numai asupra spiritului, dar și asupra urechilor noastre și și acesta fără a luă în considerare amicitia noastră copilărească.

În intervalul acestor trei ani de multe ori am vorbit despre timpul când vom ave să părăsim mănăstirea și dorul de a păși în viața deschisă, în lumea largă, devinia din zi în zi tot mai mare, în fine a sosit și ora aceea care înse ne-a cauzat o mare durere la amândoi fiind siliți a ne despărți. Acesta a fost într'o dimineață a unei luni iuliu, în grădina mănăstirii erau florile înflorite, paserile cântau, noi înse stam sub un lag mare în curte și plângeam amar.

După acesta am mers la un gimnasiu din Austria, er dănsul a mers în Genf într'un institut de cșeșcere merit pentru fiii de aristocrați din Polonia, la despărțire ne-am fost dat promisiunea pe care am întărit-o cu jurământ, cumcă ne vom scrie cât mai des unul altuia, acesta nu e de mirat, este de mirat aceea, că noi ne am ținut jurământul.

Epistolele noastre aveau multă asemănare, și la acesta cauza eră sigur vechia simpatie. Amândoi consimțiam, că carcerul este o invențiune rea, că Grecii și Romanii au fost niște oameni rei la suflet,

fiind că pentru filosofie și poezii au căutat construcțiunile cele mai rele și mai lungi. Și înainte de toate ambii am speriat, că bătrâne nu scuteșce pe om de nebunii și nici chiar pe ces. reg. profesori din Austria și Genf.

Peste toate acestu timpul amorului. Flacăra dănsului eră o dulce blondină o englesă în Lemau, a mea eră o brunetă superbă ca dinle din povești în Pruth; acesta eră unica deosebire există între noi, de altcum amândoi eram nebuni, celelalte și poeziile noastre de asemenea erau.

Doi ani mai târziu el s'a dus în școlă nebunilor în Paris, er eu în academia de științe în Germania, de acolo îmi scriea mai rar . . . bietul june eră atât de ocupat. . .

De odată numai me pomenesc că o epistolă, eră în august și epistola eră deja 12 ani de despărțirea noastră, o epistolă de la Henrieh Cornichi i lăcea o propunere, de orecă de vreme ce am dat-mi-mise toate în posesiune și i se scrisă din partea Goisko, că între multe alte afaceri biblioteca e în stare cât se pöte de slabă, astfel me intrăbă decă nu aș fi aplicat a merge pe timp de doue luni acolo, să o aduc în ordine? În epistolă îmi scrie: »tu totdeauna ai fost un verne a cărților și eu cred că acolo vei află manuscrite interesante, pe lângă vechia noastră amicitie. Eu încă voi vini pe timpul acela acasă. . . decă voi puté. . .«

Decă voi puté! Că-l reține atare grisetă din Jardin Mabille în Paris, ori atare princesă din imperiul al doile. — acesta nu mi-a scris-o Henrieh — deci m'am decis și încă în aceeaș zi i-am trimis răspunsul, că voi merge.

Eră într'o duminică dimineața când am plecat din Heidelberg, hei! cu ce plăcere călătoreșce omul pe pământul binecuvântat al Germaniei, mie-mi vinia să tot cânt și să fluier. Inse din ce în ce părea că sunt tot mai ostenit și pe urmă am tăcut de tot!

Mercuri am ajuns la stațiunea din Staaislanow, bând am privit pe ferestra cupeului la care erăș am vădut șesul ce se estinde în departare, înima mi-a început a bate ca și când ar voi să-mi sară afară din pept, cu toate că nu vedeam ceva frumos, nu nimic aștor, nu aștragător, înse eră pământul patriei. M'am plecat deci înainte și m'am uitat la ce ventul mi-a scos lacrimi în ochi.

Seu doră n'a fost ventul? . . .

La stațiunea orașului Staaislanow eră mult zgomot, pentru că trenul ajunge aci la 12 ore și astfel călătorii pot să mănănce.

Cu greutate mare am putut să străbat prin mulțime și să ajung în curte, de sine se înțelege petrecu de o mulțime de servitori pentru onor și deșărugii. În curte erau o mulțime de trăsuri între cari erau și bune, înse fără excepțiune toate murdare. Cu toate acestea eră chiar să me ure într'una ce-mi eră mai la idemână când de-odată ajunge la urșche-mi o strigare curiosă.

Nu departe sta o trăsură elegantă de călătorie la care erau inhămați doi cai frumoși dinaintea căroră sta un țeran tiner cu o față de tot curiosă, acesta fără încetare strigă unele silabe, cari din departare sunau chiar ca numele meu.

Eu plecai spre trăsura. — »Ce vrei dta cu acela?« sberau jidanii dindărédul meu în cor »acela așteptă pe un Schlachziz« eu înse nu i-am ascultat și nu m'am lăsat a me seduce.

— Ce strigi tu aci? — întrebai eu pe țeran.

El începă să me privescă de toate părțile. »Ah! suspină el, »dta nu vei fi cel adevărat!«

Eu am fost silit să rid tare, fiind că avea o față de tot cumică.

— Dar decă totuș aș fi eu?

— Nu se pôte! — me asigură el, — nu ești dta, dta ești tiner.

— Bine, inse spune-mi ce ai strigat tu aci?

El își repeți strigătul, eră intr'adevăr numele meu. Da, i dișei, așă me chiamă pe mine și tu ești din Gonisko?

— Da, — strigă el cu un ris imbucurător. Așă dară totuș ești dta?! — Eu aștept deja de ađi diminătă.

Cu aceste el deschise ușa trăsurei.

— O, cât de bine-mi pare! Decă aș fi greșit pe on. dn, atunci sigur ar fi diș ér toți: Ioan acesta este un măgar! Așă inse acum! . . .

Geamantanul (coferul) meu fu încărcat și apoi plecarăm din gară in partea stângă a orașului cătră resărit pe drumul de țără. Bunul meu Iuon inse nu se putea odihni. El aduse caii in mișcare repede, apoi se întorse in dărăpt, luându-și o pozițiune comódă vis-à-vis de mine, apoi incepù a me privi când pe mine când geamantanul meu și in fine clătina cu capul. . . .

Eu fui silit să rid, apoi il intrebai: Ce te miri Iuóne?

— Hm! Tóte ar fi cum ar fi! Dar apoi — el se scărpină după ureche — on. dn s'a făcut așă tiner. Omul nu pôte zări nici macar un fir din părul dtale sur!

— Ce e? — il intrebai eu mirat, — cine ța diș fie. că eu sânt bētrân?

— Toți, — me asigură el, — toți au diș, Iosif, Caterina și George, ba încă și dl econom. De altcum nici nu se pôte altfel in pozițiunea dtale!

— Așă, dar ce pozițiune am eu?

Iuon pe lângă un suris amical imi trase cu còda ochiului, apoi dișe: O! eu știu, decă onoratul domn vré să mințescă, acesta nu-i foloseșce nimic! . . . Noi toți șcim, că on. dn este un . . . el incepù a umbla cu mânila prin aer ca un nebun și apoi își făcu o sfântă cruce.

— Ce e acea? . . . Ce sânt eu?

Iuon me privi cu ochii sei ca si când ar fi voit să privescă prin mine ca printr'o seticlă, apoi adause: »Dta ești un vrăgitor, un! . . .

Hahaha, incepui să rid și risul meu ținù 10 minute. Iuon me privia la început mirat, in fine inse incepù să ridă și el.

Când fui in stare a vorbi, eră il intrebai: »Iuóne, cine v'a istorisit voue acesta?« apoi imi ștersei lacrimile din ochi, ce mi le-a fost scos risul de mai nainte.

— Nimenea! — imi respunse dēnsul cu óre care superbie; — atât de cu minte sântem și noi cești dela țără! Noi șcim, cumcă vrăgitoriile și măestria de a vrăgi sânt scrise in cărți, dta ai cetit cărțile și acum vii la noi să le cetești și pe acele cari sânt in odaia galbēnă. Acesta inse nu e de lipsă decât unui măestru de vrăgitorii și apoi toți măestri vrăgitori sânt bētrâni, cel care a fost in castel inainte cu 20 ani, încă a fost bētrân, acela când ș-a luat remas bun dela dl econom, i-a lăsat de aducere aminte un drac de timp (Wetterteufel.)

— Ce?

— Un drac de timp. Omul nu-l pôte vedé, pentru că e băgat intr'un fel de lapte alb gros, afară nu pôte eși nebunul acest de drac, vrăgitorul l'a infundat intr'un globuleț de sticlă. Decă-i este cald, atunci se intinde, ér decă-i este frig atunci se stringe la olaltă. Dl econom il intrebuintéză la economie, da! Și . . . așadar ceea ce am voit să diș: toți vrăgitorii sânt bētrâni. Dta trebue că ești unul mai mare pentru că dta te poți face tiner.

— Sântă inchipuire! — suspinai eu.

Iuon inse respunse serios: Așă un sfânt eu nu cunosc. De altcum eu nu pun mult preț pe sfinți, cu atât mai mult pe un chip de femeie, afară de blăstematul de sfântul Iuon carele-mi este patron, in acela inse se pôte increde omul, și-ți spun drept la el am aflat puțină mângăiere când am auđit că dta vii la noi.

— Așă se vede, că ție-ți este témă de mine!

— Să-mi fie témă? O nu, eu me numesc Iuan Podarczuk și nu-mi este témă de nime; — indată inse incepù să vorbescă mai incet. — Dar eu un vrăgitor șcii dta, acela-i unic in felul seu. Omul nu șcie ce i se pôte întemplă și in contra lui cine se pôte opune?! Pe om il pôte schimbă intr'un animal, séu il face să latre ca un căne, ori il face ca intr'o bună diminătă când se scólă să-și caute capul, tóte aceste s'au întemplat, și sânt întemplări neplăcute, apoi vorbind adevărul noi nu ne-am bucurat de vinirea dtale.

— Da! — afirmai eu, — eu de altcum sânt un om periculos, inse voue nu voesc să ve fac nimic.

(Va urmă).

Doine din popor.

— Din giurul Călății-mari in Ardeal. —

V.

Miua nor și nóptea nor,
Imi petrec lumea cu dor;
Điua nor și nóptea stele,
Eu petrec lumea cu jele,
Așă-au fost đilele mele.

VI.

S'a dus bădița cătană,
I-a remas clopu * și penă,
Pēna cine o-a purtă,
Bădița dec-a 'nturnă;
Pēna cine o-a 'nvechi,
Bădița dec'a vini;
Să șciu pe când a vini,
Drumul i l'aș vărui,
Să șciu pe când a 'nturnă,
Drumu i l'aș mătură.

VII.

Așă-mi e 'n lume de bine,
Cum stau hainele pe mine,
Așă-mi e lumea de dragă
Cum mi-e cămeșă de albă.

VIII.

Dorul badii vinde-l'oi,
Dragostea cumpără-oi,
Dorul badii cum l'aș da,
Dragostea o-aș cumpără.

IX.

Bade de dragostea noastră
Resărit-au pomi pe costă,
Tată-teu de mult a diș:
Că taie pomii din costă,
Să strice dragostea noastră.
Tată-teu ar puté face
La pomi să le deie pace,
Și mă-ta ** ar puté diș
Dragostea să nu ni-o strice.

Iosif F. Moldovan.

* Pělărie.

** Maică-ta.

Amintiri glumețe din teatru

XIII.

Cafeua lui Millo.

Marele artist a devenit legendar pentru modul cum știe să tracteze pe omenii cu cari are nescari-va afaceri de incheiat. Modul simpatic cu care îi adu-mecă, face pe artist să fie mai totdeauna sigur de reușita întreprinderii lui.

Mai curios e cu incheierea angajamentelor cu actorii ce-i trebuiesc, când formeză pe contul seu propriu direcțiune teatrală spre a juca undeva. Într'o asemenea ocaziune, actorul T. se prezintă la Millo și-i ceru să-l angajeze; Millo îl primi cu politetă cea mai fără de limite, și între alte vorbe curtenitoare, ordonă nedeslipitului seu intendant Manolache, să facă o cafea turcescă pentru dl T.

Când se discută suma lefei inse, Millo cam strimbă din nas, căci actorul cerea un preț destul de respectabil.

— Serios, adaugă directorul, nu lași mai jos nimic? . . .

— Nu pot, dle Millo, căci . . .

— Manolache! ascultă, nu mai face cafeua turcescă! — strigă cu furie directorul, și trecu în altă cameră, lăsând pe solicitorul de angajament inlemnit.

XIV

O calcavură preservativă.

La Brăila juca trupa dlui Teodor Popescu; în decursul stagiunii, vini bătrânul artist Lupescu, și-i ceru voe a da și el vr'o trei reprezentațiuni; Popescu i cedă sala și chiar o parte din trupă. Doue serate merse cam prost cu incassările, încât Lupescu nu putu să plătescă chiria salei proprietarului. La a treia serată, — proprietarul eră decis să se porțe cât se va puté mai aspru cu Lupescu, decât acesta nu-i va achită datoría. Lupescu simți lucrul.

După terminarea reprezentației, un chelner arogant, se prezintă din partea proprietarului și începú a-i cere chiria.

În cabina în care eră Lupescu, se aflau mai multe persoane, între cari și Teodor Popescu. — Nenorocitul de chelner stătea, întru îndeplinirea sarcinei ce i se atribuisé, cu o respectabilă țigară de havana în gură și fumă cu mare poftă. Lui Lupescu, care nu știa cum să esă din incurcătură, i trăsni prin cap o idee strașnică; și idea fu așa de grabnic executată precum fu și cugetată.

În doue secunde chelnerul se vedú tăvălindu-se pe jos, sub greutatea palmelor ce primise dela Lupescu, care nu contenia nici un moment a-i repeți:

— Auzi obrăznicie jidovescă! Să îndrezești tu a sedé cu țigară înaintea unui director de teatru ca dl Teodor Popescu! Auzi mișelie! etc. etc. . . .

Învălmășala ce se făcu, dădu timp iscusitului incurcat să scape din incurcătură și chiar să plece din Brăila unde nu i-ar fi fost de loc îndemână să mai fi stat.

XV.

Decăderea lui Ruy-Blas.

În Tîrgoviște juca o mică trupă de comedie. Neavend cu ce completă spectacolul într'o seră, actorii invitară pe colegul lor B. care fusese elev în conservatorul din București, să declame nescăi versuri

seu monolôge, ceea ce B. se și grăbi să facă cu mult dispozițiune; și între doue acte ale spectacolului es pe scenă și debută celebrul monolog al lui Ruy-Blas care începe cu cuvintele: »Poftă bună, domnilor!«

Spectatorii inse, cari nu erau de loc deprinși; înghiți clasicismuri, primiră cu multă »poftă rea« aces monolog nesfârșit.

Dar la a doua reprezintiie, B. fu din nou invita să reciteze ceva. El, creșend în puterea neprihănită a versurilor lui Hugo, — și pôte pentru că alt ceva mai nou nu știa, — eși din nou pe scenă, și dădu drumul cuvintelor:

— »Monologul lui Rui-Blá. Poftă bună, domnilor!«

— Ce rublă! rublă! . . . intrerupse un burtoș din stal; uu șcii că acum rublele nu mai au curs în țeră și numai ne strici pofta, — și pofta bună a dtale!

Monologistul nu găsi nimic de replicat la niște argumente așa de convingătoare, și reintră în culise.

XVI.

Musiu Petrachi.

Introducerea persónelor neobișnuite cu teatrul în figurațiuni pe scenă, dă de multe ori la accidente comice.

Astfel, reputatul artist Teodorini, represintând piesa »Cei șapte prinți ai Larei,« angajiasé mai mulți băieți din popor cari să represinte pe cei șapte Lari. El le esplică de câteva ori că trebuie să respundă, când vor fi întrebați cum se numesc: »Lara!« și astfel îi sui pe scenă, înaintea publicului.

Când Teodorini, în acțiune, îi luă pe rând la întreat:

— Cum te numești tu?

— Lara! — respunse întéul.

— Dar tu?

— Lara! — țise și al doile.

— Și tu?

— Lara!

Teodorini, ca să agraveze situațiunea, își încrută privirile și țise cu un ton detunător celui d'al patrule:

— Dar tu, spune, cum te numești?

— Eu? — respunse băiatul spăriat cu totul de acea mină a actorului, pe mine me chiamă »musiu Petrachi!«

Se subînțelege efectul ce a produs acest nume publicului ce eră cu totul transportat în timpii romantici.

XVII.

Un anunț neașteptat.

În grădina Stavri din București în timpul unei reprezentații, la intract, un actor P. I. eși să anunțe publicului că diua următoare avea să fie beneficiul veteranului artist, actualmente paralisat, dl Cominó.

P. I. inse o cam scrinti cu improvisația sa și țise următoarele.

— Onorați dni și dne! Am onórea a ve anunță, că mâne va avé loc aci o mare repesintație estrordinară, în beneficiul »veterinarului« scenei române. dl Comino.

P. I. s'a retras în mijlocul aplauselor și ilariității publicului.

N. A. Bogdan.

Eticheta.

Nu se cuvine să intri într'un salon, cu paltonul pe umere și cu caloși pe picioare, ori cât de scurtă să fie visita. Decă visita e scurtă, putem să ținem

in mână bastonul și peleria. Dar ploarul trebuie să-l lăsăm totdeauna afară.

Nu se cuvine să-ți întinzi mâna tuturor cari se află în salon când intri; decât doamna și domnul îți întind mâna, e cuviincios s'o primești; celorlalți e destul să le faci un compliment.

Nu se cuvine să vii târziu, decât ești chemat undeva la mesă. Asta este o lipsă de stimă față de căseni și față de ceilalți oșpeți.

Nu se cuvine să dai oșpetilor, când li se servește peșce séu pome, cuțite cu tășuri de oțel. Spre scopul acesta se cer cuțite de argint.

Nu se cuvine să silești oșpetii să mănec. Acesta e gradul cel mai nalt al necuviinței.

Nu se cuvine ca bărbații să rămână la mesă, după ce damele s'au sculat. Până ce ele n'au eșit din sala de mâncare, bărbații au să steie în picioare, după aceea pot să seșă erăș și să-și aprindă țigara.

Nu se cuvine ca bărbații să-și dea brațul stâng damei pe care voese s'o conducă la mesă. Totdeauna trebuie să le conducem la dreapta noastră. Numai la scară se pôte face excepțiune: acolo femeia trebuie să mērgă tot lângă pārete, chiar și decât acesta e de-a stānga.

Nu se cuvine să purtăm multe juvaere. Nasturii la cămeșă, lanțul la cēsornic și inelul-sigil, încă se pot ertă, căci cel puțin sūnt de folos; dar cât mai simple, cu atât mai bine.

Nu se cuvine a ride cu hohot. Cel ce ride de tōte, nu pré este om cu mult spirit.

Nu se cuvine ca bărbatul să-și întindă mâna — femeii. Trebuie să aștepte ca întēiu să i-o 'ntindă ea. Tot din cauza acesta, nu se cade ca omenilor mai bētrāni séu de rang mai nalt, noi să le 'ntindem întēiu mâna.

Nu se cuvine ca bărbații să rămână seșend într'un salon, când intră o damă.

Censor.

Noul parlament in Budapesta.

— Veđi ilustrațiunea depe pagina 321. —

Ilustrațiunea din nrl prezintă infășoșeză noul edificiu al parlamentului Ungariei, care a început să se clădească pe malul Dunării, insus de Academia științifică.

Acest edificiu monumental are să fie cel mai imosant între tōte edificieile din capitala Ungariei și va costă vr'o 15 milioane de florini.

G. M.

Literatură și arte.

Șcri literare și artistice. *Regina Romāntei* a publicat la editorul Strauss din Bonna doue romane, unul intitulat »Astra« și altul »Cele doue Lumi.« Primul este subsemnat *Dito*, al doile *Idem*. — *Di Al. D. Xenopol*, profesor de istorie la facultatea de litere din Iași, a sosit in București pentru a face diferite cercetări istorice la bibliotecile statului și Academiei. — *Dna Emilia Chiriacopol* n. Popovici a primit țilele trecute medalia de aur dela esposiția cooperativă din Iași, pentru pictură.

O revistă nouă. Di Nicolae Basilescu a început să publice la București o nouă revistă științifică intitulată »Revistă generală de drept și științe politice.« Cuprinsul numerului prim e următorul: a) Asociațiunea vamală din Europa centrală, de dr. Richard de Kaufmann; b) Consiliul împēraților la Roma și Constantinopole, de Ion Calindero; c) Observațiuni asupra transcripțiunii drepturilor reale imobiliare, de dr.

Mihail Antonescu: d) Esamen critic de jurisprudență română și străină, de Nicolau Basilescu. La începutul numerului, dl Basilescu publică o introducere din care reproducem aceste șire: Lipsa in țera noastră a unei reviste care, departe de ori ce tendințe de politică militantă, să se ocupe in special cu studiul diferitelor cestiuni de drept și de științe politice, fiind viu simțită, mai ales de când necesitatea reformei legislațiunii noastre civile și politice, devenită așa de urgentă, a fost nu de mult încă odată recunoscută și proclamată atât in parlament, cât și in afară din acesta, a determinat pe mai mulți dintre distinșii noștri omeni de stat și învățați, să ne indemne a luă in mână fundațiunea unei asemenea publicațiuni.

Scierie istorică. Di Stefan Dimulescu, care a publicat »Viēta și scrierile mitropolitului Dositei« acum a scos la lumină o nouă lucrare a dsale. Acesta pōrtă titlul »Notițe despre viēta și activitatea mitropolitului Varlaam (1632—1653).« Acesta s'a publicat întēiu in »Candela« din Cernăuți. Autorul spune, că in curēnd ne va da și Istoria bisericească a Romānilor.

Dictionar. Tocmai a apărut: »Dictionar romān-german și german-romān« de Sab. Pop. Barcian, odin. paroc gr. or. in Rēșinari, asesor consistorial etc. Revidat și completat de dr. D. P. Barcian. Partea I. română-germană. 704 pagini. Prețul 2 fl. 50 cr. v. a. Partea II, germană-română, se află sub presă.

O broșură politică. La Budapesta a apărut o broșură scrisă in limba ungurescă și intitulată »Vecinii noștrii romāni.« Autorul broșurei este Eduard Egan. Di Egan, in broșura sa, caută a respunde la următoarele cinci cestiuni: 1. Este adevērat că agricultura Ungariei cere, față cu Romānia, să se pună taesă vamală asupra grāului? 2. Se pōte admite importul de animale? 3. Ce a pricinuit stagnarea comerțului cu Romānia in ce priveșce articolele industriale ungurești? 4. Cestiunea emigrării Securilor. 5. Cestiunea Ungurilor in Romānia și cestiunea română in Ungaria

Broșuri noue. Di Ioan Al. Sturdza, deputat in camera Romāniei, a scos la lumină broșura: »Inconvenientele clausei națiunii celei mai favorisate și a lipsei de tarife convenționale ficse« in care se află discursul pronunțat de dsa la cameră asupra acestei cestiuni. — Di dr. Emil Max, vechiu profesor și medic primar, publică o interesantă broșură intitulată »Dietetica cea mai rațională și cea mai eficace in contra ingreunării circulațiunei pulmonare.« — *Dna Cornelia Emilian* a tipărit la Iași cārticeica »Omenirea in stare de pruncie.« — Di G. I. Arion, colonel in armata Romāniei, a tipărit o lucrare a sa intitulată »Recunōscerea practică a calului și propagarea lui.« — Di N. Filip, căpitan in marele stat-major al Romāniei, a publicat o broșură intitulată: »Studiile de geografie militară asupra Olteniei.«

Broșuri franceze despre Romānia. A apărut la Paris a cinciă și ultima fasciculă din »La Chronique d'Urechi,« de dl E. Picot, profesor la școla limbilor orientale vorbite. — La București a eșit o broșură a dlui Nicolae Blaremburg intitulată: »Essai Comparé sur les Institutions, les Lois et les Moeurs de la Roumanie, depuis les temps les plus reculés jusqu'à nos jours.« — Di I. I. Nacian a publicat la Paris o broșură intitulată: »La Dobroudja économique et sociale. Son passé, son présent et son avenir.«

Diar nou. »Viitorul« se numeșce noul organ de publicitate, care a apărut la Focșani.

Teatru și musică.

Societatea pentru fond de teatru romān va ține in anul acesta adunarea sa generală in Șomcuta-mare,

la 11 și 12 august st. n. după programa publicată în nr. trecut al foii noastre. Detaliurile despre concert, reprezentațiunea teatrală și bal, vor urma în nr. viitor. Deocamdată însemnăm, că mulți se pregătesc a lua parte la acesta adunare culturală-națională.

Dra Bârsescu în Teatrul din București. Dra Agata Bârsescu se află de câteva zile la București, unde a mers să-și vedă părintele. Direcțiunea Teatrului Național a usat de preința distinsei artiste și-a angajat-o pentru un șir de reprezentațiuni în primăvera viitoare. Dra Bârsescu va lua parte la câteva reprezentațiuni ale societății dramatice la Teatrul cel mare, în curentul lunei lui martie. Piesele în cari eminenta artistă va juca sunt următoarele: Hamlet — (Ofelia), Macbeth — (Lady Macbeth), Intriga și amorul — (Luisa), Romeo și Julieta — (Julia), Debora — (Debora).

Teatrul Național din București. Anunțăm, că opera la Teatrul Național din București se va da erăș în întreprindere. Acum aflăm din »Românul,« că direcțiunea a și subsemnat contractul cu dl Serghiadi pentru aducerea trupei. Impresariul plătește 10,000 lei chiria și luminatul. Vor fi trei reprezentațiuni pe săptămână. Dl Serghiadi se obligă prin contract a angaja cântăreții români cari au figurat în timpul operii din trecuta stagiune. Impresa va fi mult ajutată prin aceea, că corurile vor fi cele române din anul trecut. Dl Serghiadi va aduce două prime-donc, un tenor dramatic, un prim-bas și un prim-bariton din Italia. Prețurile vor fi cele din anul trecut ale operii. Șef de orchestră se dăce a fi dl Bimboni. Decorurile, costumele și partițiunile societății dramatice vor fi întrebuintate și de impresa italiană.

Concert în Blaș. Dl Iacob Mureșan, profesor de muzică și cântare în Blaș, a dat acolo în duminică trecută un concert cu concursul unor domnișore și domni din Blaș, cu următoarea programă: 1. W. Ganz: »Galop de concert« pe pianoforte cu 4 mâni, execut. de dra Otilia Brândușan și concertantul. 2. a) G. Verdi: »Cavatina și Cavaletta« din opera Ernani; b) I. Mureșan: »Nu plânge...« poezie de Nenișescu; ambele solo-bariton, esec. de dl Traian Mureșan, acompaniat de concertantul. 3. S. Smith: »La Harpe Eolienne, Morceau de Salon« esec. pe piano de dșora Ida Ciato. 4. J. B. Singelee: »Il Trovatore« fantaste, esec. pe violă de dl Virgiliu Brândușan, acompaniat pe piano de dra O. Brândușan. 5. Declamațiune. 6. Beethoven: »Sonata« esec. pe piano de concertantul. 7. a) G. Braga: »La Serenata« (legende valaque) cântat de T. Mureșan, acompaniat pe piano de dra O. Brândușan și pe violă de dl V. Brândușan; b) P. Mezetti: »Retrași de ochii lumii« esec. de dl T. Mureșan, acompaniat pe piano de dra O. Brândușan. 8. I. Mureșan: »Doina;« b) »Allegro Capricioso« esec. pe piano de concertantul. — După concert urmă petrecere cu joc.

Teatrele provinciale din România. Dl și dna Manolescu au jucat zilele trecute la Ploiești, unde în deosebi cu »Hamlet« au avut un deplin succes. — Trupa fraților Vlăduțesci va juca în érna viitoare la Craiova, în sala Teatrului Teodorini. — Trupa dlui P. S. Alesandrescu a jucat în săptămâna trecută la Iași pentru prima oră comedia-farsă de dl N. A. Bogdan, intitulată »75,000 franci« sau »Loteria Ateneului« care s'a jucat și la Craiova. — Teatrul din Roman a ars în luna trecută; nenorocire nu s'a întâmplat.

Esamenele de cânt la Asilul Elena Dómna în București s'au ținut în săptămâna trecută. Sau executat mai multe coruri, dintre cari, precum ne spune »Românul,« două anume »Amor de Patrie« (C. Bianchi) și »Balul Florilor« și »Hora Secerișului« (M. Cohen)

au fost mai bine cântate. Dl profesor Cohen a prezentat anul acesta în bucăți de solo pe dra F. Niculescu și pe eleva Maria Ciolan. Dra Niculescu a avut părți admirabile cari merită elogiile tuturor. O voce cu viitor, cu forțe frumos viitor, este aceea a trei Ciolan.

Concert în Suceva. Societatea filarmonică română din Cernăuți »Armonia« a dat la 6 iulie un concert în Suceva, la care au luat parte mulți și s'a produs un profit considerabil.

La Garansebeș în 4 iulie s'a ținut serbarea sfântirii stégului reuniunii germane de cânt. »Fôia diecesană« ne spune, că din partea românilor s'a prezentat casina românească prin dl președinte Ioan Topal; reuniunea de cântări și muzică prin conducătorul ei, dl Nicolae Popovici; reuniunea femeilor române prin dședinta' dna Elena Popovici, dnele Maria B. Biju, Ana Velovan și secretarul reuniunii dl T. Barzu. Aceste dómne tóte au purtat costum românesc.

C e e n o u ?

Știri personale. Dl V. Alessandri a venit în săptămâna trecută dela Paris și a mers pela Predeal la Sinaia. — Dl V. Mândrean, fost profesor în Caransebeș, ér acum profesor la liceul Sf. Sava din București, va plecă peste câteva zile la Berlin, cu misiunea din partea ministerului instrucțiunii publice de a studii organizarea școlilor normale. — Dl Petru Grama, învățător poporal în Sântea-Jude, face cunoscut că doritorii d'a lua parte la cursul de industrie de casă, aurit și colorit, au a se înscrie până la 27 iulie. — Dl dr. George Asuchi este unul din candidații ce s'au prezentat la catedra de agregat de patologia chirurgicală din Paris. — Dl Corneliu Savescu a fost promovat de cătră universitatea din Cernăuți la gradul de doctor în teologie.

Hymen. Dl dr. Ioan Pop, profesor de teologie în Gherla, ș-a incredințat de soție pe dra Elena Maniu, fiica dlui dr. Ioan Maniu, jude la tribunalul din Zălău. — Dl Vasile Radu, învățător și cantor în comuna Satu-nou lângă Panciova, la 29 l. c. își va serbă cununia cu véduva dna Christina Mihailovici din Maromac. — Dl Simeon Dandea, învățător în Carpeniș lângă Abrud, s'a căsătorit cu dra Găfita Jurca, fiica dlui Dumitru Jurca metalurg în Bucium-Sat.

Congresul din Sibiu al bisericeii gr. or. române a mai hotărît să facă o reprezentațiune contra ordonanței ministeriale, prin care ministerul instrucțiunii publice pretinde, ca destituirea învățătorilor să nu pótă fi definitivă, decât după ce va fi aprobată și de cătră ministru. Asemenea a hotărît să facă o reprezentațiune și în privința modului d'a se aplică legea, prin care învățătorilor români li se impune de-a propune în limba ungerescă, fiind că legea cere ca învățătorul să cunoscă limba ungerescă, dar nu și să predea studiile în această limbă. Raportor a fost dl Nicolae Zigre. S'a votat un regulament pentru procedura judecătorească în cauzele disciplinare, al cărui raportor a fost dl dr. Iosif Gall. Comisiunea alésă spre acest scop, a constatat, că administrațiunea fundațiunii lui Gozdsu s'a efectuit cu punctuositate. Apoi s'a ales consistorul mitropolitan și anume: În senatul bisericesc: M. Popovici, ord.; Bart. Băulescu, supl. În senatul școlar: Ioan Popescu, dr. Iosif Gall și Leont. Simonescu ord.; dr. Ioan Crișan și George Szerb, supl. În senatul episcopesc: Nic. Zigre, ord.; Romul de Crainic, At. Cimponeriu și Ioan Droș supl. Următorii membri ai consistorului mitropolitan se declarară realeși: În senatul bisericesc: Nicolau Popea, Filaret Mustă, Ieroteiu Beleş, Melețiu Dregheci, Ioan

Hanea, dr. Ilarion Pușcariu, Ioan Tipeiu, Nicolau Cristea, Petru Anca și Moise Bocean. In senatul școlar: Constantin Gurban, Vincențiu Babeș, Ioan Lengheru, Ioan Papiu, Zaharie Boiu, David Almășan, dr. Nicolau Pop. In senatul episcopesc: Nicanor Frateș, Nicolau Andreievici, Antoniu Mocioni, Ioan Bran de Lemeni, Iulian Ianculescu, Elie Măcellariu, dr. Aurel Brote și Ioan T. Popovici. Postul de vicar-archiereu nu s'a înființat. Mitropolitul a închis congresul, mulțumind deputaților pentru zel; in numele congresului i-a răspuns dl dr. Iosif Gall. Ș-acum să mai însemnăm cât a costat congresul acesta: Diurnele deputaților congresuali sînt următoarele: Pentru arhidieceasă: 1759 fl. 58 cr.; pentru diecesa Aradului: 2240 fl. 60 cr.; pentru diecesa Caransebeșului: 3208 fl. 42 cr.; la olaltă 7216 fl. 60 cr.; speșele biroului 150 fl. Acestora se mai alătură și speșele de călătorie ale deputaților cu 7 cr. per kilometru. Dela fiecare deputat se detrag 5 % din competența sa in favorul fondului congresual.

Asociațiunea transilvană. Despărțământul Deș va ține adunarea sa generală in Ciachi-Gârbou la 1 august, sub presiulul dlui director August Muntean, secretar dl Petru Muresan Șireganul.

Petreckeri de veră. *Sodalii români din Orăștie* au arangiat o petrecere de veră in folosul reuniunii sodalilor români, care se va înființa acolo. — *Junii resinăreni* au arangiat in duminica trecută o petrecere cu dans in Dumbrava-mică. — *Din Alba-Julia* ni se scrie, că la petrecerea de veră de acolo, despre care s'a raportat in nr. 23 al foii noastre, au mai luat parte și dnele Coșer, Cirlea, Barbu, dșorele Coșer și vr'o 8—10 ofițieri români dela regimentul de infanterie nr. 50.

Adunări invetătorești. *Reuniunea invetătorilor români selageni* a ținut adunarea sa la 5 iulie in comuna Hidig, sub presiulul vicariului Alimpu Barbulovici, luând parte și câțiva preoți și alți bărbați din clasa inteligentă. Vice-președintele G. Trif a cetit raportul anual; invetătorul Ioan Selagean din Cațelul-român a făcut o propunere de probă din calculațiune; apoi tot publicul a vizitat esposițiunea de lucruri a școlarilor, cu care ocaziune s'a constatat cu bucurie, că dna Sofia Selagean, soția invetătorului numit, a instruat câteva fete din popor in lucruri de mână. Adunarea s'a încheiat printr'un prânț comun. Viitorea adunare se va ține in S.-Odorheiu. — *La Ciacova* in 7 iulie n. s'a ținut adunarea generală a invetătorilor români gr. or. din despărțământul Ciacovei, sub presiulul dlui Aureliu Dragan, invetător in Ghilad. Cu asta ocaziune s'au ținut trei prelegeri practice, și anume: a) dl Petru Doboș invetător in Partoș a propus din fisică, despre scripița (ciga) fixă și mobilă; b) dra Emilia Baț invetătore in Ghilad a propus din gramatică, despre substantiv; c) dl Stefan Alexa, invetător in Banloc a propus tot din gramatică, despre diecra dezvoltată (atributul și obiectul). — *In Alba-Julia* la 8—12 august n. se va ține adunarea generală a reuniunii invetătorilor români din districtul S.-Sebiș; cu ocaziunea asta se vor ține și prelegeri practice și se vor ceti disertațiuni pedagogice; adunarea se convoca de cătră vice-președintele I. Muresan și notarul Avram David. — *La Făgăraș* in 16 iulie s'a ținut adunarea generală tractuală a Reuniunii invetătorești gr. or. române din tractul Făgărașului, convocată de vice-președintele George Dobrin și de notarul Nicolae Goldea. Invetătorii Nicolae Aron, G. Capata, Spiridon Mardan, N. T. Pop ținură disertațiuni și prelegeri. — *Reuniunea invetătorilor gr. cat. din părțile sătmărene* aparținătoare diecesei oradane, își va ține adunarea generală anuală in 12 august n. a. c. la 10 ore din di in comuna Madaras.

Conferință preotescă. Preoții din tractul protopopesc gr. cat. de Sămărghita in Ardeal au ținut conferința lor in duminica tuturor sfinților in Sămărghita, sub presiulul părintelui protopop Alesandru Bene, care a deschis conferința prin o cuvântare potrivită. Apoi s'a cetit o disertațiune de cuprins dogmatic. Conferința viitoare se va ține in comuna Petrihaza; ca temă pentru aceea s'a ales »Preotul in scaunul confesional ca judecător.« S'a ales și disertantul, precum și predicatorul acelei adunări, in persoanele dlor preoți din Batin și Sasmireș.

La Sinaia sezonul s'a inceput. Duminică s'a deschis casinul. In săptămăna trecută inse a fost încă frig, ba a fost ș-un uragan infrițoșat. Castelul Peleșului unde residiază Sveranii, serie corespundintele »Romănului,« e de totă frumșetea. Mai toți il cunosc. Nu mai e trebuința de a-l descrie. Inse estimp tôte baracele cari il incungiurau au dispărut. El se inalță frumos și majestos pe o câmpie de verdetă incungiurat de o pădure de brați. Ai crede o aparițiune din evul de mijloc pe timpul frumșelor castelane. Carmen Silva ș-a zidit un codru demn de imaginațiunea sa poetică. Lumea se pôte plimbă in in grădină și impregiurul castelului. S'a făcut drumuri in față și in dos, cari duc prin păduri. Lângă casa de vânătoare s'a zidit un chaleu suedez, cu trei caturi foarte fidel esecutat și plăcut la vedere. Palatul și tôte dependințele sînt iluminate cu lumină electrică, al căruu motor e Peleșul care curge spumegând la pôlele castelului. Corpul de gardă simulează o fortăreță jumetate bombardată. Pe treptele scării sînt aședate doue tunuri, trofee luate delat Turci la Plevna.

Dela băi. *Din Basna* ni se scrie, că p'acolo timpul e foarte urit, plouă continuu de 25 de zile; ôșpeți sînt puțini și totuș proprietarul băilor nu face nici o imbunătățire pentru că ôșpeții să aibă o distracție; nu e un biliard in tōtă baia, nu e un loc de dat la popice, nu este nici un țiar romănesc, deși romăni stăruesc, dar vocea nu li se aude; nu e mirare decă cei din Romănia nu mai vin. — *La Vâlcele* in anul acesta sînt foarte puțini ôșpeți, numerul lor încă nu s'a urcat nici la o sută. — *Din Turuu-Severin* primim o scrisore, in care ni se descrie, că ôșpeții din Romănia de aceea nu mai vin la Mehadia, că spiritul șovinistic i-a disgustat. »Ni s'a dis, serie corespundintele nostru, că decă nu ne place, să rămănem in țera noastră; noi dar am remas și nu ne pare reu, căci avem și noi băi frumșe.»

Institute de credit. *Economul* din Cluș, după ce ș-a improtocolat firma in jurnalul de firme comerciale la tribunalul de acolo, și această a publicat in monitorul central oficioș, ș-a inceput activitatea in 5 iulie n. cu prospecte bune. — *Timișana* din Timișora anunță, că ș-a improtocolat firma și această s'a și publicat in monitorul central.

Clubul damelor. La 1/13 iuliu s'a deschis in București »Clubul Dameror.« In acest Club femeile vor puté vini spre a se distrá, avënd la disposițiune instrumente musicale, cabinet de lectură, sală pentru lucrul de mână etc. Produsul material al cercului va servi la înființarea unui pensionat senu asil pentru creșterea copiilor. In comitetul de inițiativă sînt dōmnele Zoe. Gr. Ghica, Alesandrina Agarici, Ecaterina Văcărescu, Fălcoian, Poenar-Bordea, Maria Gr. Ștefănescu, Ecaterina - Georgescu, Elena Durma, Maria Bossel, Maria Marcovici, Ant. Delgean, Maria Saroș.

Universitate pentru fete. Regina Victoria a Angliei a deschis la 1 iulie, in presiința mai multor prinți și princeșe, a metropolitului din Cantenbury și a unui numeros public compus din tôte clasele societății, noul edificiu »Royal Holloway Collège« in apro-

piere de Egham, un mic orașel între Londra și Windsor. Această universitate a fost întemeiată de un om bogat, Holloway. E o adevărată universitate pentru fete. Dela 250 până la 400 de școlărițe vor avea loc în acest mare institut; fiecare fată va avea o cameră de dormit și odaie de lucru și câte 6 împreună vor avea un salon comun. Acest edificiu uriaș are 1000 de camere, o bibliotecă foarte bogată, sale spațioase, o escelentă galerie de tablouri, o frumoasă biserică domestică, cabinete de chimie, fizică și științele naturale, laboratorii, sale pentru gimnastică și basin pentru înotat. Edificiul e încungiuat de o colosală grădină, lumină electrică, bucătării și întocmiri casnice escelente. Cheltuelile făcute se urcă la un milion funți sterlingi.

Necrologe. Carolina Buttyan născută Orbonaș, văduva fostului consiliariu gubernial Ladisl. V. Buttyan, a suferit cea mai grea lovitură a sortii. În anul trecut i-a răpit cruda și neesorabila mörte pe fiul seu cel mai mare *Emiliu*, rigorosant în drepturi la universitatea de Budapesta și candidat de advocatură; 6r în 5 Iuliu a. e. ș-a dat sufletul în mânia Creatorului al doile și unicul ei fiu *Alexandru* ascultător de medicină la universitatea de Viena în al patrule an. Ambii tineri au fost dotați dela natură cu talent escelent și pe carierele lor științifice au produs cele mai multămitore rezultate; purtarea lor morală și socială a fost esemplară și cu drept cuvânt a putut dice maica lor duiosă cu Cornelia maica Grachilor: »Acestia sânt ornamentele mele.« Mörtea durerosă a acestor tineri o deplâng, afară de maica lor neconsolabilă, un mare numer de consăngeni, buni amici și cunoscuți. Fie-le repausărilor țerina ușoră și memoria binecuvântată! — *Petru Zeldeșan*, paroc gr. or. în comuna Șiclău, comitatul Arad, a repausat în 28 Iunie n., în etate de 64 ani, servind 38 de ani și a fost petrecut la locul de odihnă de 17 preoți și 10 învățători, precum și de un popor numeros. Il jelesc: Petru Zeldeșan notar comunal în Șiclău și soția, Iulia, Minerva, Coriolan, și Valeriu ca fii, George Chirilă cu soția în Socodor, Alessiu Chirila paroc în Șilindia și Andrei ca nepoți. — *George Peștean*, protopresbiter gr. or. în Lugos, a încetat din viață la 2 Iulie, în etate de 64 ani, il jelesc: Anna Peștean ca soție, Parteniu Peștean cu soția Elisaveta și fiii: Victor, Aurora și Tit, ca fiu, noră și nepoți; Constantin Lazar cu soția ca ginere și fiică; Andrei Peștean cu soția Rosalia, în fine Ecaterina Peștean ca fiică. — *Grigoriu Eleches*, protopop gr. cat. în Alba-Iulia, a murit acolo la 30 Iunie, în etate de 66 ani, servind la altar 42 de ani. — *Aurora Păcățian* n. Caracioni, soția dlui T. V. Păcățian, redactor al »Gazetei Poporului« din Timișoara, a încetat din viață acolo la 8 Iulie în etate de 23 ani, fiind măritată abia de doi ani.

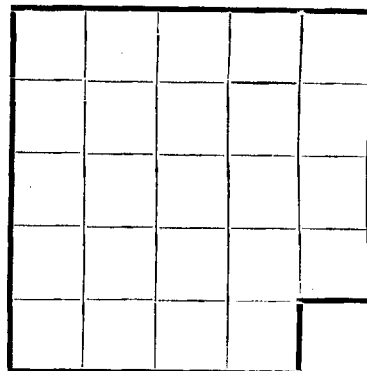
Știri scurte. Un post de profesoră la școla elementară de fete a Reuniunii femeilor române din Sibiu e vacant; plata 700 ll. și evartir liber: terminul concursului 1 August. — *Aflăm că e vorba de o căsătorie*, serie »Epoca«, între dra Olga de Giers, fiica cancelarului imperiului rusesc cu dl George Roseti-Solescu, secretarul legațiunii române la Petersburg. — *La școla reală de stat în Deca* în anul școlar trecut au studiat 114 studinți, dintre cari 35 au fost români.

Ghicitöre.

De Iuliu Tuduceșcu.

În quadratoale de mai jos să se scrie numere: inse așa, ca ori care numer să fie numai odată scris. Numerele din quadratoale adăugându-se, atât din stânga

în dreapta, cât și din sus în jos, să 6să numerul anului curinte (1886.)

Terminul de deslegare e 31 Iuliu. Ca totdeauna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

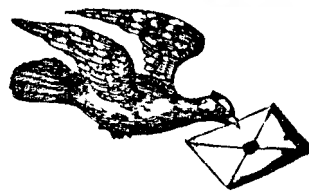
Deslegarea ghiciturei de șac din nr. 15.

Amară e durerea, amară-i suferința,
Când cineva iubeșce și nu este iubit;
În sine se topeșce, își blastemă ființa,
Suspina-și cere mörte, că e desprețuit.

Deslegare bună primirăm dela dömnele și domnișorele: Aurelia G. Lazariu, Anna Ceontea n. Baranyi, Stefanica Pop, Otilia Pușcariu, Virginia Olariu, Maria Silvia Danila, Emilia Onciu n. Ciavoșchi, Emilia Andereo n. Roman, Vióra Milloi, Sidonia Major, Ana Stețiu n. Roman, Leontina Bian, Octavia Popovici, Victoria Henteș n. Laslo, Elena de Orbonaș, Veronica Istfay, Maria L. Vlassa, Iulia Dariu, Cornelia Densusian, Victoria Mircea, Amalia Crișan, Iosefina Popescu, Zoe Dëmbu, Minodora Miesunescu, Maria Popovici, Fira Serafin n. Pop și dela dnii N. Corcheș, Victor Russu și A. Pușcariu.

Premiul fu dobândit de dra Maria Silvia Danila în Budatelec.

Poșta Redacțiunii.

Drei E. O. în G. Ghicitöreca în forma stelei nu se pöte publică, fiind că n'avem în tipografie șemne de acele.

Aș iubi. Între țöte, asta e mai bună, dar nici asta nu se pöte publică.

Alba-Iulia. Cererea nu se pöte implini. În viitor scrieți dv. și neplăcerea se va evita.

Ușor îți este ție. Încercare nereușită.

CăIindarul șeptemănei.

Diua șept.	CăIindarul vechiu	CăIind nou
	Dum. 5-a d. Rosaliu Mat. c. 8, gl. 4, sft. 5.	
Duminecă	6 Cuv. Sisoc	18 Frideric
Luni	7 Cuv. Toma	19 Aurelia
Mărti	8 S. Muc. Procopie	20 Ilie Pror.
Mercuri	9 S. M. Pancratie	21 Pracsedis
Joi	10 SS. 45. Me. d. Nicop.	22 Mar. Magd.
Vineri	11 Mucenița Eufemia	23 Apolinaris
Sămbătă	12 M. Proclu și Ilarie	24 Cristina

Cu numerul trecut se 'ncheiă semestrul jan.—Iunie. Rugăm pe aceia, a căror abonamente expiră atunci, să binevoiescă a le înnoi de timpuriu, căci abonamentele neplătite regulat ne 'ngrennează mult. Cei ce nu mai vor să fie abonați, sânt rugați a ne avisă prin corespundință postală seu a ne înapoiă nr. vitor.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hùgel în Oradea-mare.